

Madžarska oaza glasbe in lepih punc

Poletni ples

Organizatorji razvpitega Szigeta so otvoritveni festival poletja pred leti prestavili v mesto ob avstrijski meji, nastavili štiridnevno rajanje na madžarske cene, povabili mednarodne glasbene zvezdnike in ... zmagali. Lepe punc in poceni pivo zvenijo kot idealne počitnice za slovenske ljubitelje glasbe. Teh je bilo na Voltu dokaj malo, to pripisimo neracionalni skepsi pred Madžarsko in na splošno Vzhodno Evropo, toda letos praktično razprodane vstopnice - za petkov večer z Iron Maiden in štiridnevne so pošle dobra dva teden prej - so pričale, da tradicija s privlačnimi »headlinerji« privabi pisano mednarodno občinstvo iz vse Evrope, največ pa seveda domačih poslušalcev in Dunajčanov, ki so si 80.000-glavo mesto 50 km od Dunaja vzeli za svoje, odkar ... so odkrili cenejše zobozdravstvene ordinacije. Resno. Dunajčani v Sopron redno zahajajo po lepše nasmeške, posledično je opazen boljši življenjski standard in nova avtocesta od

Dunaja samo priča o gospodarski pomembnosti nekoč zaspanske panonskega mesteca na meji. Prizorišče je umeščeno v velik kamp na obrobju, devet odrov, umeščenih med gozdiček, pa z obvezno festivalsko ponudbo vrtljakov, stojnic s hrano, kioskov, adrenalinskih spustov in še česa omogoča aktivno preživljanje časa. Glasbeni nabor resda ni tako močan kot na dunajskih festivalih, a so kot povsod glavni zvezdniki največji magnet za publiko, zlasti če so cene več kot pol nižje kot petdeset kilometrov stran.

V četrtek, na prvi »pravi« dan festi-

vala, je bil osrednji gost tkalec rim Wiz Khalifa, v petek, ko smo prvi popoldan tam preživeli mi, so to bili legendarni Iron Maiden. Skozi dan so se izmenjevali povečini madžarski glasbeniki. Po odzivu sodeč je madžarska glasbena scena veliko živahnjša in bolj pisana kot naša. Iron Maiden so pritegnili gromozansko množico pred glavnim odrom in se v uri štirideset sprehodili skozi identičen repertoar kot na otvoritvenem februarjem nastopu na Floridi, o katerem smo že pisali. Skladbe z aktualne plošče The Book of Souls so zdaj res konkretno uigrane, ščepec obveznih

klasik (Fear of the Dark, The Number of the Beast, Wasted Years ...) je bil le pika na i. Oglušujoč odziv na tipične vzklike »Kriči zame, Sopron!« pevca Brucea Dickinsona je bil primeren tridesetletni medsebojni ljubezni benda in dežele, ki jo redno obiskujejo od leta 1984.

OD METALA DO DRUM 'N' BASSA

Naslednji, do večera še vedno soparni dan so glavni fokus predstav-

Najbolj znan obraz Iron Maiden in Bruce Dickinson na odru, 1. 7. 2016.

30.000 vstopnic je pošlo dva tedna prej.

VKLOP PRVIČ NA FESTIVALU VOLT V SOPRONU

»Glej, The Prodigy!« Maxim med publiko.

ljali povečini plesno obarvani izvajalci, angleški dvojec Sigma je ob podpori dveh vokalistk prisotne razplesal s svojo poppy različico drum 'n' bassa, tematično so presekali Slayer, eni iz velike četverice legend thrash/speed metala z neusmiljeno godbo. Tehnično so še vedno brutalno hitri, a premalo interaktivni s publiko, da bi kdaj dosegli status Metallice, s katero so v osemdesetih tekmovali za najpopularnejše bojovnike hitrega metala. Madžarski elektro-rockerji Brains so imeli nehvaležno vlogo nastopanja med največjim naličvom, ki se je po dvournem valjenju črnih oblakov razlil ravno pred njihovim prihodom, The Prodigy pa so imeli srečo, da so zaradi zamude pri transportu opreme na oder stopili dve uri pozneje, kot je bilo napovedano, in nekaj minut po koncu naliva. Legende britanske scene, njihov cyber punk je enako udaren in glasen kot nekdanj, so v uri in pol veliko kričali, stresali poze in pri obiskovalcih z močnimi stroboskopskimi lučmi skoraj povzročili masovni epileptični napad. Res voodoo glasbeniki.

Pod črto, Volt je dokaj intimen večji festival za vsak žep in okus. Z dnevnimi vstopnicami po 40 evrov v predprodaji in pivom, ki stane 1,7 evra, ni veliko stvari za pritoževanje. Kot nam je povedal tiskovni predstavnik festivala, so mestne oblasti več kot vesele, da gostijo takšen dogodek, zato so že objavili datum naslednjeletnega rajanja. Od Madžarov se lahko tudi kaj naučimo.

Mimi Inhof; foto: Mimi Inhof, RockStar Photographers

Letošnje nadaljevanje turneje Rattle That Lock je nekdanjega kitarista in pevca Pink Floyd zaneslo v zvečine lani izpuščena mesta vse do antičnega amfiteatra v Pompejih, prizorišča kulturnega nastopa Pink Floyd leta 1971. Že za dunajski nastop so bile cene vstopnic zasoljene, za Pompeje ste morali odšteti 345 EUR, a vsi koncerti so razprodani in obiskovalci ne ostajajo razočarani.

Ponedeljkov in torkov nastop na dvorišču gradu Schönbrunn sta bila, tako kot lanski nastop v Pulju, glavna destinacija slovenskih poslušalcev. In če kar začnemo s primerjavami: dunajski grad iz 16. stoletja ponuja čudovit, nekoliko preglozamen ambient, ki se sicer ne more kosati z rimskim amfiteatrom, v drugih pogledih pa je tokratni ponedeljkov nastop presegal lanski otvoritveni koncert svetovne turneje. Zdaj je za 70-letnim Gilmourjem skoraj trideset nastopov in neizogibno stvari tečejo bolj podmazano: na znamenitem krožnem zaslonu nad odrom je več projekcij in predvsem bližnjih posnetkov dogajanja z odra. Predvsem tistega mehkega preigravanja kitare, ki je na takšen način ne igra nihče na svetu. Pojdite enkrat na najboljši Pink Floyd tribute šov ali koncert Rogerja Watersa in vam bo jasno, o čem govorimo. Gilmour je bil vedno eterični del Pink Floyd, njegova kitara še zdaj zveni kot tipična angleška zadržanost. Ko gredo besede tako težko iz ust, o emocijah zapoje inštrument. In tokrat je začel peti z uvodno instrumentalno 5 A. M. že točno ob osmih, odločno prezgodaj, ko je sonce še na veliko svetilo na Schönbrunn. Zvočna slika se je zares vzpostavljala skozi prvih nekaj skladb do »magične ure« skoraj sončnega zahoda, ko se je grad v ozadju potopil v tople rumenkasto rdeče barve. Strupena bluesovska kitara v What Do You Want From Me se je dokončno razigrala v daljši improvizaciji legendarne Money, ko so se na zaslonih pretakali kovanci in neskončno štempljanje albuma The Dark Side of the Moon, ki se več kot štirideset let po izdaji še vedno mesečno prodaja v nekaj tisoč izvodih. Money je bil priložnost za razkazovanje uigranosti delno novega spremljevalnega benda: klaviaturista Chuck Leavell in Greg Phillingales ter kitarist Chester Kamen, veterani koncertnih zasedb The Rolling Stones, Erica Claptona in Paula McCartneyja, so že po

Stari frajer pod nezgrehljivo scenografijo Pink Floyd

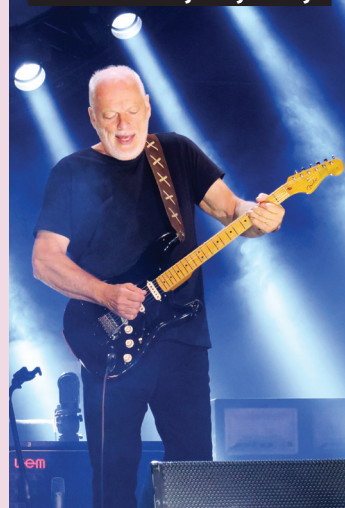
GLASBA

Vse barve Pink Floyd

DVAKRATNI POSTANEK DAVIDA GILMOURJA NA DUNAJU

enem nastopu na Poljskem našli tisto »nekaj« z dolgoletno ritem sekcijo Guy Pratt/Steve DiStanislaw. Enostavno je več ... fines, substance, prepleta inštrumentov, ki nikoli ne silijo v ospredje. Nad prizorišče je zdaj legel mrak in drugi del nastopa se je po dvajsetminutni pavzi začel v temi in »freak outom« Astronomy Domine (in, za mnoge žal, ne z One of These Days, prvič izvedene dva dni prej na Poljskem), ob kateri je psihedelični svetlobni šov prisotne transportiral v čas izdaje skladbe leta 1967. Z izjemo dodane prej omenjene What Do You Want ... in Coming Back to Life iz arzenala Pink Floyd je šlo za identičen nabor skladb kot v Pulju. Prvi del se je zvečine naslanjal na Rattle That Lock, drugi zvečine na klasike Pink Floyd, zaradi katerih je tam bila večina publike. Shine on You Crazy Diamond je nabiral solze na licih prisotnih, nevrotična Run Like Hell je razkazala, kaj zmore svetlobni šov. Time in Breathe (reprise), večni odi minljivosti časa, sta bili izvedeni z istimi projekcijami kot

Ko besede usahnejo, zapoje kitara. Esencialna britanskost Gilmourjevega sloga.

leta 1975, dolga solaža sklepne Comfortably Numb ob laserskem šovu pa je publiko pustila odprtih ust in skoraj v deliriju. Nihče ne igra kitare tako mehko kot David Gilmour. Nihče.

Mimi Inhof; foto: Mimi Inhof

Ultimativni svetlobni trip, pod njim pa klasične sedemdesetih.